

1 Een ongenode gast

Jan Willem van de Wetering

Wie oud wordt kijkt terug. Dat is zo'n waarheid waar je pas later in gelooft, als het bewijs is geleverd. Ik wil vooral niet terugkijken maar ik heb het niet voor het zeggen. Dat is ook zo'n vondst waar de oude dag je niet mee verheugt. Omdat er nu niets meer te doen valt mag ik me ongestoord met mijn terugblik vermaken. Ik doe dat vanaf mijn terras, vastgelijmd aan de villa in Mallorca. Mijn enige gezelschap is een papegaai die los rondvliegt tussen de manshoge begonia's. Die papegaai waardeert me niet, terwijl ik hem toch van alles voorzie. Inclusief vogel delicatessen en bakjes koude limonade. De papegaai noemt me 'oplichter'. Hij spreekt de voor hem exotische term zorgvuldig uit, met een scheve kop, bijna fluisterend, alsof hij me iets vertrouwelijks vertelt. Dat ik een oplichter ben weet hij van mij want als ik het te kwaad heb, schreeuw ik vanaf mijn terras. 'Van der Leeuw,' schreeuw ik dan, 'je bent een oplichter.'

Ik ben nog veel meer. Een treiteraar van mijn vrouw zaliger die ik zo'n jaar of veertig lang betuttelde. Niet aflatend door-zeurend over wat ze wel mocht en wat juist niet. Ik ben ook een belastingontduiker, en een zelfverzorger. Onvergeeflijk, nietwaar? Helaas wel, maar ik blijf proberen me vrij te pleiten. Soms lukt het een beetje. Ik bedoelde het niet slecht met mijn vrouw, en ze

maakte het mij ook niet makkelijk; het mes martelde van twee kanten. En die belastingen? Hoor eens hier, moest ik nu echt al die slampampers onderhouden? En als ik niet voor mezelf zorg, wie doet het dan wel? Ik ben een eenzame ouwe man, verloren rondsluipend in een landhuis met elf kamers, ten prooi aan overdaad. Wat moet ik anders? Die oplichterij ging echter te ver. Over die zaak wil mijn geweten niets meer van me horen. Makelaar te Amsterdam was ik, samen met Frans A., mijn veel jongere partner. Frans had een minderheidsaandeel in het florerende bedrijf. Ik heb Frans laten boeten voor zijn nooit ophoudende ijver. Kijk, ik was een oude rot in het vak. Dankzij mij verrees ons zakelijk kasteel, maar hoe ouder ik werd hoe minder ik deed en ons Fransje maar sloven. Ik deed ook wel wat, ik knikte goedkeurend. En toen wou ik eruit.

‘Moet je horen,’ zei ik tegen Frans, ‘óf mijn aandeel over naar jou, óf de hele hap gaat naar de concurrentie.’ Frans zweeg ontdaan. ‘En je weet wie de concurrentie is?’

Dat wist Frans heel goed. Voor dat tuig kon hij niet werken. Hij wou best betalen, die goede Frans, maar in termijnen. Ik wou alles ineens. Mijn prijs was te hoog want je moet altijd aan de toekomst denken. De handel draaide toen op volle capaciteit. Je kon het onroerende goed niet te vlug genoeg aanslepen, maar vertoont alles niet een golfbeweging? Na vrolijk vertier komt gewoonlijk verdriet. De zaak dreef op een hausse, maar Frans was nog te onervaren om mijn bluf te doorzien. Hij leende wat ik

vroeg, ik vertrok met de buit en ik was nog niet weg of hij zat met de brokken. Gedane zaken nemen geen keer. Goeie Frans was niet eens boos. Energiek als altijd bleef hij op de been, wankelend weliswaar en belast met een wurgende afbetalingsregeling. Ik had dat nooit mogen doen. Werd ik gestraft? Nou ja, zo'n beetje. Ik ben kortademig geworden, mijn hart roffelt en mijn maag krimpt soms venijnig samen. Dat is het slechte geweten. Mijn vrouw zuchtte en vertrok naar hogere regionen, en de eenzaamheid die ze achterliet valt ook niet mee.

Dagelijks strompel ik over de bergpaden hier, in de mijn botten blekende hitte. En waar anderen een zilverharige heer zien flaneren in zijn linnen kostuum, zich koelte toewuivend met een panamahoed, definieer ik mezelf als een gefolterde zondaar. Veel goed te maken valt er niet. Mijn vrouw is hier begraven en ik leg plichtsgetrouw dure bloemen op haar steen. De prijs doet er niet toe maar het is wel een heel gedoe om die bloemen steeds uit de stad te halen. De weg naar beneden wemelt van haarspeldbochten en ik loer kippig over het stuur van mijn Jaguar. Slecht weer houdt me niet tegen. De auto bibbert in de storm, mistflarden kronkelen om de ruitenwissers en afgronden gapen. Zo'n rit is dramatisch, en zeker niet ongevaarlijk. De veiligheidsriem snoerde mijn halsader eens dicht en ik verloor het bewustzijn. De Jaguar schoof door naar het ravijn maar mijn verlamde voet steunde op het rempedaal. Een motorrijder van de Guardia Civil was zo vriendelijk

me te vinden. Wat doe ik nog meer om de balans te herstellen? Ach, ik gireer wel eens wat voor goede doelen en probeer de mensen niet verder te krenken. Dat wil ik Frans ook niet aandoen. Ik weet precies hoeveel ik hem te veel berekende en wil het graag teruggeven maar dat neemt hij niet aan.

Soms wordt het me te veel hier, in dit verzengde paradijs,
, i